

ZORAN BUNTIĆ

A. OSOBNI PODACI

1. Zovem se Zoran Buntić, rođen sam 29.08.1953. god. u Čitluku. Nastanjen sam i živim u Čitluku, [REDACTED] općina Čitluk, BiH. Oženjen sam i imam šestero djece.
2. Osnovnu školu sam završio u Čitluku. Gimnaziju sam završio u Ljubuškom a pravni fakultet u Zagrebu.
3. Trenutno radim kao odvjetnik u Čitluku, sa sjedištem ureda u ul. [REDACTED] Čitluk.

B. OPTUŽNICA PROTIV SLOBODANA PRALJKA

Odvjetnica Nika Pintar koja radi na pripremanju obrane Slobodana Praljka, pred Haškim tribunalom, zamolila me da dam izjavu na okolnost mog susreta s generalom Slobodanom Praljkom tijekom prve polovine travnja 1992. god. povodom čega dajem slijedeću

IZJAVU

1. Generala Slobodana Praljka upoznao sam tijekom 1974. god., za vrijeme studija u Zagrebu. Upoznao nas je naš zajednički prijatelj sljedbenik slobodarskog studentskog pokreta «šezdeset-osmaša», dok sam se ja kretao uglavnom u krugu nešto mlađeg studentskog pokreta pod nazivom «Hrvatsko proljeće 71». Kako su studentski pokreti iz 1968 i 1971. god. imali zajedničke ili vrlo bliske ideje s ciljem demokratizacije i osamostaljenja Hrvatske od SFR Jugoslavije, povremeno smo se sastajali na neformalnim sastancima, na kojima je neizbježna bila tema kako demokreatizirati i osamostaliti Republiku Hrvatsku.

Iz tih druženja gosp. Praljak ostao mi je u sjećanju kao dosljedni kritičar totalitarnog komunističkog režima, gorljivi zagovornik neophodnosti društvenih promjena i demokratizacije zemlje, s jasnom vizijom budućnosti događanja koja će uslijediti nakon propasti autokratskog sustava vladanja u bivšoj SFRJ.

Nakon odlaska iz Zagreba 1978. god. gen. Slobodana Praljka nisam viđao do travnja 1992. god..

2. Jednog jutra u prvoj polovini travnja 1992. god. u ranim jutarnjim satima, silazeći niz stubište obiteljske kuće u Čitluku vidio sam osobu u vojnoj odori kako sjedi na terasi ispred kuće. Prišao sam stolu i na iznenađenje i veliku radost prepoznao svog prijatelja Slobodana Praljka.

Sva kurtoazna pitanja i razgovore završili smo za manje od dvije minute, nakon čega je Praljak postavio pitanje koju vojnu dužnost trenutno obavljam. Objasnio sam da sam do prije dva mjeseca bio zapovjednik obrane Čitluka i svih vojnih postrojbi kojima je raspolagala općina Čitluk, ali da sam podnio neopozivu ostavku na tu dužnost, kao i na sve druge političke i vojne dužnosti na koje sam bio

izabran, pri čemu sam detaljno obrazložio i razloge zbog kojih sam podnio ostavku. Posebno sam naglasio i istakao okolnost da se općina Čitluk ne može sama braniti, bez pomoći države Bosne i Hercegovine, ili makar bez pomoći i zajedničke koordinirane obrane sa susjednim općinama.

Praljak me nakon toga upitao «Znači li to Buntiću da si se predao?» Odgovorio sam da više nisam zapovjednik, ali da to ne znači da sam se predao, već da kao građanin BiH i općine Čitluk očekujem novi ratni raspored ili zapovjed, koju ću kao i svaki drugi savjesni građanin izvršiti.

Nakon toga Praljak je rekao: «Ja sam zapovjednik JIZ HVO-a za Hercegovinu i ovog trenutka dobijaš svoj novi ratni raspored i zapovijed da se vratiš i nastaviš obavljati dužnost zapovjednika obrane Čitluka.»

Generalu Praljku ponovo sam izložio i obrazložio sve razloge zbog kojih sam podnio neopozivu ostavku, ističući da iz principijelnih razloga ne mogu nastaviti obavljati dužnost na koju sam podnio neopozivu ostavku. General Praljak me pažljivo saslušao, a nakon toga rekao da je dio razloga zbog kojih sam podnio ostavku otklonjen, jer se općina Čitluk više ne brani sama iz razloga što je osnovan Glavni stožer HVO-a, i da je on zapovjednik na ovom području što je i dokazao dajući mi na uvid pisani akt o njegovom imenovanju. Nakon što sam pročitao Odluku o imenovanju gen. Praljka za Zapovjednika JIZ HVO-a za Hercegovinu, naš razgovor se počeo odvijati na apsolutno drugačiji način.

Praljak me pitao «Buntiću je li ovo rat?» Odgovorio sam da jest. Nakon toga je napisao zapovjed i pitao me «Je li ovo zapovijed?» Odgovorio sam da jest. Nakon toga je izvadio svoj pištolj i stavio ga na stol pitajući me «Je li ovo pištolj?» Odgovorio sam da jest. Uslijedila je kratka konstatacija kojom je Praljak konstatirao «Dakle, ovo je rat, ovo je zapovijed. U vojsci u ratu nema ostavki. Imaš dvadeset minuta da se s punom ratnom opremom javiš u stožer obrane u Čitluku.» Otišao je uz vojnički pozdrav.

U zakazano vrijeme bio sam u stožeru obrane s punom ratnom opremom.

3. Ovu izjavu dao sam samo na okolnost mog prvog susreta s gen. Praljkom u ratnom razdoblju, iz razloga što je traženo samo na tu okolnost. Izjavu o drugim okolnostima koje su mi poznate i kojima sam bio svjedok, voljan sam dati u svakom trenutku i na prvi poziv.

4. Tvrdim da je ova izjava u svemu istinita i data prema mom najboljem sjećanju.

U Čitluku 5. listopada 2005. god.

Zoran Buntić

IZJAVA

Ja, niže potpisani **Zoran Buntić** izjavljujem da sam u 5. listopada 2005.g, svojom voljom, obrani generala Praljka, dao izjavu o događajima u kojima sam sudjelovao, a vezani su uz ratna zbivanja u Bosni i Hercegovini (1991-1994). Pristajem da moja izjava bude korištena u postupku pred Međunarodnim kaznenim sudom za bivšu Jugoslaviju i da bude objavljena. Spreman sam svjedočiti u postupku koji se vodi pred MKSJ protiv generala Slobodana Praljka u predmetu Tužiteljstvo protiv *Prlić et al.*

Izjavljujem da sam prije davanja izjave obrani generala Praljka upozoren da moram govoriti istinu i da neistinita izjava predstavlja kazneno djelo po Kaznenom zakonu Federacije Bosne i Hercegovine, Kaznenom zakonu Bosne i Hercegovine i po pravilima MKSJ.

Izjavljujem da sam upozorenja razumio i da je sve što sam u izjavi naveo istinito i točno, po mojem najboljem znanju i sjećanju.

Vlastoručno sam pisani tekst izjave potpisao.

